

Basis deraf, at Sagen nu skal afgøres; det er jo efter Meningerne, som de stille sig nu i Øjeblikket, at der skal stemmes i Dag. Naturligvis kan jeg ikke foreskrive de enkelte Talere, hvad de skulle sige eller ikke, men jeg har Grund til at tro, at man er enig i, at det vil være det fornuftigste saa meget som muligt at undgaa at komme ind paa det historiske og alt, hvad der er passeret i denne Sag i den lange Narrække. Derfor kan man jo meget godt gaa ind paa Hovedpunkterne heri, det er jo ikke ubeløst, men man bør ikke genoptage Forhandlingen om alle de Punkter, der omhandles i Betænkningen.

Bed Sagens Behandling kunde der ganske vist være Spørgsmaal om at dele Forhandlingen, og jeg maa tilstaa, at jeg i første Øjeblik var mest tilbøjelig til at antage, at jeg gjorde rettest i at sætte det Mindretalsvotum først under Forhandling og Afstemning, der gaar ud paa en motiveret Dagsorden; men efter Sagens særlige Beskaffenhed, og fordi det er de samme Argumenter, der fremføres i de forskellige Forretninger af Sagen — naturligvis i forskellige Stikfæle — har jeg fundet, at dette vilde være at tjene Sagen og dens hurtige Tilendebringelse daarlign, og at jeg handlede bedre ved at sætte det hele under Forhandling paa een Gang. Naturligvis, naar det kommer til Afstemning, bliver der først stemt over Forslaget til en motiveret Dagsorden, og hvis det skulde blive vedtaget, ere vi dermed færdige med Sagen; hvis det ikke bliver vedtaget, gaa vi til Flertallets Indstilling. Denne ligger nemlig længere borte fra Regeringens Forslag end det andet Mindretals Indstilling. — Hvis Flertallets Forslag finder Bifald, ville vi slet ikke komme til at stemme over denne Indstilling. Jeg tænker, at vi nogenlunde let komme igennem paa denne Maade.

Jeg giver Ordet til den ærede Ordfører.

Ordføreren (Bjerre): Jeg skal holde mig den højtærede Formands Ønske efterrettelig og i det hele taget fatte mig ganske fort. — Som det høje Ting vil have set i Betænkningen, er Udvalgets Flertal principielt imod at gaa ind paa den Vej, som det andet Ting i 1886 gav sin Til-

lutning, og som Regeringen af den Grund siden 1890 ogsaa er slaaet ind paa, uagtet den har indrømmet, at det er langt fra, at Bejen har dens særlige Sympati; man er kun slaaet ind paa den, fordi det syntes, at alle andre Veje vare spærrede. Vi ere naturligvis ikke alle imod denne Vej, der er dem af os, som bestemt maa holde paa, at hvis det viser sig umuligt at komme frem ad den anden Vej, maa vi gaa ind paa denne. Men vi ere alle sammen enige om, at det er en Vej, som har mangfoldige Ulemper, og som let kan blive skæbnevanger for Landets rolige og lykkelige Udvikling, og som man derfor om muligt bør se at undgaa.

For det første vil det jo blive en Følge af at slaa ind paa denne Vej, at man hvert tiende Aar, efter hver Folketælling, maa scribe til Oprettelse af ny Kredse og i den Anledning ombanne en Masse af de bestaaende; det maa man, hvis man da vil blive i Sporet og i Fremtiden gaa frem med den samme Rigorisme i Opfattelsen af § 32, som man gør gældende nu. Men at det er yderst uheldigt med en saadan idelig Omkalfatring, med bestandige Brud paa de bestaaende Forhold og hvad der følger deraf, det antager jeg er i den Grad indlysende, at det ikke behøver nærmere Paavisning. Dernæst maa Følgen blive, at man allerede efter 2 à 3 Mennekealdrer vil være oppe ved et Folketing paa saadant noget som et Par Hundrede Medlemmer, og allerede dette Tal er efter vor Mening aldeles uforholdsmæssigt stort for et lille Land som Danmark. Et æret Mindretal i Udvalget har i stærke Ord gjort gældende, hvorledes Resultatet vilde blive, at Landstinget tabte sin Magt og at Folketinget voksede i Styrke og Anseelse paa Landstingets Befordring; dette gik ned til at faa en minimal Indflydelse, et Lavmaal af Betydning, og det er særlig som konservativ og midter Landstingsmand at et æret Medlem har raabt Vagt i Gevær overfor dette Forslag. Det er ikke ganske vor Opfattelse, og hvis der kun var Tale om at værne om Landstingets Anseelse og Betydning i Sammenligning med Folketingets, saa vilde vi ganske trygt lade denne Sag gaa sin Gang. Vi ere nemlig saa langt fra at være paa det rene med, at Folketinget vil vokse ved det store Antal i